

Indledning

[Om forfatterweb](#) [Forslag](#)

I sin seneste udgivelse, "Saksehånd" fra 2011, har Thomas Hvid Kromann lavet et skarpt og satirisk portræt af det litterære undergrundsmiljø i København. Han kender miljøet indefra, og da han selv er del af det beskrevne, virker satiren ekstra godt – og knap så hånlig. Den klejne roman "Hr. Toksvig" fra 2009 viser Kromanns talent for at kombinere filosofiske overvejelser med en beskrivelse af et meget stille hverdagsliv, som det ser ud for Hr. Toksvig. Thomas Hvid Kromann er en humoristisk forfatter, der med et innovativt sprog, den dybeste syntaks siden Per Højholt og en forkærlighed for fænomenologiske undersøgelser af verden underholder og åbner verden for læseren på samme tid.

Blå bog

Født: 29. juli 1974 på Nørrebro i København.

Uddannelse: Studier på Nordisk Filologi og Litteraturvidenskab i Kbh. 1995-1998. Cand.mag. i Moderne Kultur 2002. Ph.d.-stipendiat på Roskilde Universitet 2004-2008. Forskningsophold, MoMas arkiv, New York 2007. Ph.d. med en afhandling om den danske tresseravantgardes litterære eksperimenter 2009. Postdoc på Kunst- og Kulturvidenskab, Københavns Universitet 2010-2012.

Debut: Vexelstrøm. Borgen, 1998.

Litteraturpriser: Legater fra Statens Kunstfond og Kunstrådet 2000-2009.

Seneste udgivelse: Saksehånd. People's Press, 2011.

Idoler: Georges Perec, Italo Calvino, Roland Barthes og Lawrence Sterne.

Hobby: Græsslåning.

Baggrund

Thomas Hvid Kromann er født på Nørrebro i København, hvor familien boede de første år af hans barndom. Da han var seks år, fik hans far job som gymnasielærer syd for grænsen, og familien bestående af Thomas, hans mor, far og lillebror, flyttede til Flensburg, hvor han gik i dansk folkeskole og gymnasium. Efter studentereksamen fra Duborg-skolen i 1994 var han på sprogskole i Australien, inden han læste Nordisk Filologi og Litteraturvidenskab fra 1995-1998.

I 2002 blev han cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling, og han har fortsat sin karriere i universitetsverdenen med først en Ph.d. om dansk avantgardelitteratur ved Roskilde Universitet i 2009 og p.t. med en postdoc om danske kunstnerbøger i det 20. århundrede på Kunst- og Kulturvidenskab på Københavns Universitet.

Om sammenhængen mellem forskning og forfatterskab fortæller Kromann: *"Den teoretiske tilgang (mit daglige arbejde) kom først efter at jeg var begyndt at skrive for alvor i slutningen af mine teenageår, men jeg ser dem ikke – hvilket mange synes at gøre – som et modsætningsforhold. I en vis forstand er der nogle gange en indre sammenhæng mellem min aktuelle teoretiske interesse og det skønlitterære værk jeg arbejder med, f.eks. blev Hr. Toksvig skrevet samtidig med at jeg arbejdede på min ph.d.-afhandling om afpersonalisering."* (Interview med iBureauet, foråret 2011).

I barndomshjemmet var forældrenes bogreoler en stående invitation til at gå ombord i

"Den skarpe luft, der indimellem rev i næsen, kom fra et fugtskadet parti af Peter Laugesens Bakunin-oversættelse Gud og staten, der for nogle dage siden var blevet bugseret frem fra de bagerste papkassebjerge. Muggen og et par håndfulde glubske bænkebidere havde tålmodigt arbejdet sig fra betongulvet og opefter, hvorefter det spørgsmål, som denne destruktive praksis rejste, var: Hvornår var der egentlig tale om en bog, og hvornår var der tale om natur?"

Thomas Hvid Kromann:
"Saksehånd", s. 41.

litteraturen, men biblioteket var også et sted, der har gjort sig gældende for Kromanns lyst til at læse. Fra læsningen er en egen skrift langsomt dukket op: Fra poesi over kortprosa til romaner, men en lyst til at bibeholde poesiens tætte sprog og kortprosaens små tableaux, som Kromann fortæller. I det hele taget har det ikke været en beslutning for ham at blive forfatter, snarere er der tale om at arbejdet med et skriftligt materiale langsomt har antaget en form, der minder om eller kunne blive til et værk. *"Jeg bryder mig ikke rigtig om "forfatteridentiteten". At det er noget man "er". Andre må dog gerne være det for min skyld. For mig er det snarere noget man "gør", dvs. man skriver. Den største lykke i den forbindelse er ikke at udgive en bog, men de få ekstatiske øjeblikke, hvor alting tilsyneladende synes at åbne sig – så må man tage den omfattende efterredigering og bearbejdning, der følger efter, med højt humør (og jeg elsker at efterbearbejde – at være sprogtekniker på mit eget værk). At "dét" så forsvinder, når man ikke længere skriver, dvs. når man er færdig med sin bog og entrer et nyt tomrum ... sprogtekniker ja, men ikke kustode for mit værk."* (Interview med iBureauet, foråret 2011).

Kromann nævner den glæde, han har haft ved litterære samtalepartnere og fremhæver sin ven, litteraten Stefan Kjerkegaard, som han mødte på en højskole i efteråret 1994: *"Den første jeg mødte, hvor poesi ikke kun var pensum eller blot interessant, men var et uudtømmeligt og ekstremt vigtigt emne. Her indså jeg for alvor litteraturens potentiale som et dialogisk rum, vi blev førstelæsere på hinandens tekster og den dag i dag har jeg ikke udsendt en skønlitterær bog uden at den har rundet Stefan først. Også Claus Handberg Christensen og forlaget Afterhand, hvor jeg fra 1997-2002 arbejdede som volontør har være vigtige."* (Interview med iBureauet, foråret 2011). Netop denne volontørgerning hos Afterhand har været afgørende for forfatterskabet, da den har været anledning til at skrive hans seneste roman, "Saksehånd".

Udover de litterære udgivelser har Thomas Hvid Kromann haft tekster i adskillige antologier, været medredaktør på flere bøger og bestyrelsesmedlem i forlaget Arena siden 2004. Endvidere er han klummeskribent på litteraturmagasinet Standart.

Tilstandsrapporter

Thomas Hvid Kromanns debutroman **"Tilstandsrapporter"** fra 2000 er tolv

tilstandsrapporter om at opholde sig i mellemrum, at være andetsteds og altid at være på vej et sted hen. Jeg-fortælleren er sjældent hjemme, men på café, i bad hos et one-night-stand, på backpackertur i Australien eller befinder sig i et andet transitrum. Bogens omslag er rammende nok et billede af en øde lufthavnsterminal.

I rapporten "Alice" beskriver fortælleren, hvordan han med sin ven Bernhard rejser rundt i Australien og bruger dagene til at hænge ud, se på damer og lære sig den herskende holdning til 'den rigtige rejsende': "Min hud er langsomt ved at få den bronzegyldne farve, som alle hernede får, hvor alle trods alder, stoffer og bekymringer stadigvæk ser sunde, raske og frem for alt *godt og hærget* ud. De omstrefjendes æstetik." (s. 43.) Han er så fritaget for relationer til både steder og mennesker, at han i slutningen af fortællingen er usikker på, om han befinder sig i Alice Springs, Australien eller Nashville, Tennessee. Denne frygt for at forpligte sig på nogen eller noget løber gennem alle fortællingerne, som tilsammen bliver et portræt af et ungt, søgende og usikkert menneske, der måske har skriften og notesbøgerne som eneste hjemsted og refugium.

"Tilstandsrapporter" kredser om mødet mellem mennesker, om de relationer, der holder mennesker sammen eller skiller dem ad. Begæret efter piger, efter at møde sig selv i andre og måske endda finde sig selv. Som en understrøm gennem fortællingerne ligger en kritik af det samfund, der fremelsker berømtthed, forbrugerisme og ukritisk brug af medier. Mange af karaktererne vil gøre alt for at blive set og være på og være til fest med de rigtige, semi-kendte mediepersonligheder.

"I en fremmed by med små snørklede gader, gadenavnene over øjenhøjde, sorte. Øjenbryn, der plukkes i soveværelset. Det kunne have været Venedig, det skulle have været Venedig, vuggende gondoler i dødt vand, champagnebrusende maskerade, sukkenes bro, en beskidt affære, men det er det ikke. Sydpå er det dog og i det mindste."

"Tilstandsrapporter", s. 157.

Sproget er associativt, let og springende og med en tilbøjelighed til at vende rundt på sproglige vendinger og ordspil. Der er indbrud af samtaler, drømme og realkommentarer fra den virkelighed, fortælleren færdes i.

Fortællingerne breder sig ud med jeg-fortælleren som centrum. Historierne er bygget op om hans gøren og laden: "Jeg børster tænder ... Jeg vasker linoleumsgulvene ... Jeg hænger viskestykker til tørre" og hans ofte meget ungdommelige betragtninger over verden og dem, han møder. I stedet for fremadskridende handlingsforløb er teksterne tableauer, stemninger, skriftlige refleksioner over verdens gang.

Stævnemøder på Place Blanche

I 2003 udkom Thomas Hvid Kromanns tredje prosasamling, "**Stævnemøder på Place Blanche**", der er 31 korte tekster om mildest talt lidt af hvert. I fortællinger, der spænder fra at være en linje til seks sider, berettes der om aparte personer, mærkelige optrin og voldsomme begivenheder i provinsen. Der er anekdoter, scenarier og situationer. Fortællingerne er ofte koncentreret om en enkelt episode eller anslaget til noget, der *kunne* have udviklet sig til en episode. Andre tekster er drejebøger til kriminalromaner, udsagn om fugle eller ti forkortede romaner. Flere tekster er regulær samfundskritik, f.eks. i "Fedmeepidemien", hvor hele verden er ved at gå under pga. en omsiggribende fedmeepidemi, der holdes i live af et smitsomt fedmevirus. Her bruger Kromann et konkret eksempel fra vestens overvægtige til at sige noget om vores samfund generelt.

Teksternes forskellighed til trods er de kædet sammen af en sprogbrug, der benytter sig af bogstavrim, associationskæder, allegorier og omvendinger af kendte udtryk. Sproget får altafgørende betydning i bogen, da fortællingernes handling næsten forsvinder i den voldsomme ordflod. F.eks. er "P som i "pettingkrampe"" et avantgardistisk katalog over nye ord i dansk med begyndelsesbogstavet P. Den tekst er symptomatisk for samlingen ved sin begejstrede omgang med nye ord: "pallepatter, palmeknæk, pansløjld, paparazziblik, papillotproletar, paradisorstoppelse, paranoiaprofet, parcelhusprofet, partisanpension, partygnalling ..." (s. 56).

I "Horror i Odsherred – Lille kriminalroman for letøvede" står der om en af personerne, Harry Schweinfurt: "Ung kunstner med dominerende personlighed og rare øjne. Historien uvedkommende som andet end talerør for forfatterens lommeuldsfilosofiske udgravninger." (s. 49). Det kan passende være en beskrivelse af denne bogs forfatter, der med et humoristisk blik på verden og en enorm begejstring for sprog netop udbreder sig med lommeuldsfilosofiske udgravninger.

Hr. Toksvig

Thomas Hvid Kromanns femte bog, romanen "**Hr. Toksvig**", udkom i 2006 og er ni korte fortællinger om Hr. Toksvig og hans eftertænksomme liv, der leves fredeligt i hus og have. Ofte skal Hr. Toksvig lige til at lave noget, men hensættes i stedet i tankespind og betragtninger over sine omgivers natur. En tur med græsslåmaskinen bliver et studie i græsplænen forstået som enten en "ensartet grønlig enhed" eller "en umage firkant af græsstrå + græsstrå + græsstrå + græsstrå etc." (s. 9), og et blik på hustruen, der ligger i en

"Ejvind Terp var fra fædrene side forlenet med såvel det artstypiske magre ansigt med de indsunkne øjne, som det efternavn, der i en slægt af skolelærere fungerede som et passende imperativ: Terp!, Ejvind Terp! Et navn, der repræsenterede lige dele opfordring og henvendelse til den bleklædte Ejvind, hvorfor det senere faldt sønnike naturligt, for ikke at sige ufravigeligt, selv at vælge lærergerningen, da faderens hjerte blev slidt op af livets glædesløse pensum før tid."

"Ejvind Terps triste skæbne", "Stævnemøder på Place Blanche", s. 34.

"Forholder det sig ikke således, at de to, Hr. Toksvig og solsorten, al sprog og indkodede manerer til trods, er fælles om regnvejret, om solskinet, om urtehaven, irritationen

navestoi og læser vore rugie , fremkæder en længere disput om det gensidige forhold fugle og mennesker imellem.

Hr. Toksvig er en sindig herre, der ikke sådan lige

skrider til handling. Til gengæld reflekterer og associerer han sig ud af lange sidespor med overvejelser af poetologisk og fænomenologisk karakter. Sproget er arkaisk og med en dyb og svungen syntaks, og både ordforråd og sætningsopbygning mimer et gammelt, videnskabeligt sprog. Det klinger fint sammen med Hr. Toksvigs forsøgsvisе kortlægning af verden, men står i kontrast til personer, tid og rum, der er jordnært genkendelige enheder som mand og frue, have, solsort, hængekøje, kaffekop og ostemad. Om den udfoldede syntaks fortæller Kromann: *"Jeg har siddet og filet på det samme kapitel i måske flere måneder, men det har så også betydning, at det er blevet slebet så tilpas til, at der er en sammenhængende syntaks. Det er sådan set ikke gjort for, at det skulle være svært at læse, men mere fordi der måske i den danske standardprosa savnes en anden type sætninger end de realistiske korte knappe sætninger."* (Jakob Østergaard Nielsen og Jonathan Nielsen: Den kontemplative konkretist. Standart nr. 3, 2008.).

"Hr. Toksvig" er bygget op om betragtninger over litteratur, filosofi og skriftteori frem for om en egentlig, fremadskridende handling, og der er referencer til andre litterære værker. F.eks. henviser den muldvarp, som Hr. Toksvigs nabo gennem tredive år har haft en dialog med, til Per Højholts essay "Dialog med en muldvarp" ("Stenvaskeriet og andre stykker", 1994). En anden reference til Højholt ses i den hyppige betragtning af og samtale med havens solsorte, hvor der om en af dem står, at den for længst er vendt tilbage til naturen (s. 31). I Højholts digt "Den tydelige solsort" ("Revolver", 1977) vender en solsort ligeledes tilbage til naturen.

I sin krydsning af teoretiske overvejelser og dagligdags betragtninger er "Hr. Toksvig" en klog roman om både de allermindste og de allerstørste spørgsmål. Tillige på en sjov måde.

Arena Kontra #4: metrodigte

I forlaget Arenas udgivelsesserie Arena Kontra udgav Thomas Hvid Kromann i 2010 **"Arena Kontra #4: metrodigte"**. I denne småtryksserie publiceres materiale, "der ikke passer ind i de gængse genre- og trykformater; poesi og prosa, interviews og artikler, oversættelser og essays, transskriptioner og tekstualiteter." Kromanns bidrag er en gennemsigtig plasticpose indeholdende 19 metrodigte, 1 metroessay, 3 fotografier og 2 brugte metrobilletter – alt sammen fra forfatterens rejse til Paris i foråret 2010.

Essayet fortæller om metrodigtets oprindelse ved den franske OuLiPo-digter Jacques Jouet (OuLiPo er en primært fransk digtersammenslutning, der arbejder med litteraturens potentialer), der i 2000 udgav "Poèmes de métro", hvori reglerne for metrodigtningen opstilles: Et metrodigt skrives inden for det tidsrum en rejse med metro tager. Første vers udtænkes mellem afgangsstation og første stop og skrives ned, mens metroen holder ved perron. Næste linje udtænkes mellem stop 2 og 3 og skrives ned,

når toget holder osv. Der må ikke skrives, mens toget kører og ikke tænkes, når toget holder. Ruten må ikke være bestemt af digteriske formål, da digtningen skal foregå som en bibeskæftigelse på den metrotur, man tager i anden anledning.

Thomas Hvid Kromann skrev sine metrodigte under et studieophold i Paris på vej til og fra de biblioteker, hvor han studerede samlinger af kunstnerbøger. Han fortæller om posernes indhold: *"Der er de samme digte og det samme essay i (med let varieret underskrift). Metrobilletterne er selvfølgelig forskellige og det er fotografierne til en vis grad også. Jeg havde egentlig udvalgt ca. 60-80 forskellige fotografier. Der skulle være det samme iturevne kort i alle plus et "stemningsfotografi" plus et fotografi af et*

over naboens græsslåmaskine, og hvad der ellers rør sig i nærmeste omkreds? I

netop denne viden, som de deler med hinanden (og med et fåtal af andre: hustruen, andre fugle, andre dyrearter, postbuddet, hin opstøver af småsnak og kaffetåre) findes byggestenene til den bro, der kan slås over et viltet hav af forskelle. Hr. Toksvig rynker panden og ser fuglen lige i øjnene. Ingen reaktion."

"Hr. Toksvig", s. 28-29.

bogobjekt. Det ville betyde, at der var ringe chance for, at det var det samme i hver pose. Da vi sad og blandede fotografierne, synes jeg umiddelbart, at det så ud, som om der var sket en fejl, så der nødvendigvis måtte være det samme indhold i en del af poserne, så måske er der i realiteten ikke tale om unika-poser, men om en 8-10 varianter.” (Interview med iBureauet, foråret 2011).

Både i form og indhold adskiller metrodigtene sig fra en gængs bog, da værket udkom i en pose, ingen læseretning havde angivet og kun var tilgængeligt for medlemmer af Arenas bogklub, og derfor kun eksisterer i omkring 100 eksemplarer. Værket er *instant poetry*, der er blevet til i øjeblikket og ikke er undergået nogen form for redigering eller gennemskrivning.

”27/5/2010 Pyramides – St-Lazaire – Pigalle

Det er som om Paris

vil demonstrere hverdagstristessen

for mit forblændede blik.

Der er såmænd bare strejke, monsieur,

sagde hun i nationalbibliotekets afdeling i Rue Richelieu.

Den franske nationalsport, la grève.

Skulle have studeret Boltanski-boksen i dag, satans.

Så skal jeg komme igen i morgen.

Nu tager jeg til Montmartre i stedet.

Det styrtregner. Alle ser skuffede ud, hvis ikke ligefrem

vrede.

Det her er ikke et metrodigt.

Det er metrobrok.

Nu kom graffitien, tre sovende mænd og en

gammel dame tiggende på knæ. Glimrende.

Snart Pigalle.

Læste om Stangerup og Mademoiselle Ninette i går.

Begge er døde og formentlig for længst, Stangerup i hvert fald.

Alle hvide lugter af lig.”

”Arena Kontra #4: metrodigte”, upag.

Saksehånd

Romanen **”Saksehånd”** fra 2011 er et satirisk og (med-)vidende portræt af den litterære undergrund i København, som den tager sig ud i og omkring forlaget og antikvarietet Saksehånd i Nansensgade. Saksehånd

er en let omskrivning af forfatter og forlægger Henrik Haves forlag og boghandel After Hand, hvoraf boghandlen nu er lukket og dermed har kunnet give Kromann mulighed for at skrive romanen: *”Det er først nu, hvor stedet er lukket, at jeg har kunnet skrive bogen. Jeg er trist over, at det ikke findes længere, men det er også en smuk afrunding at forevige det i en bog. Måske er det en bearbejdelse af savnet, at jeg har trukket det ind i litteraturen og kan dele det med andre.”* (David Jacobsen Turner: Litteraturpølser fra avantgardens kælder. Weekendavisen, 2011-03-18).

En ung litteraturstuderende får ansættelse som volontør hos Saksehånd, hvilket indebærer at passe butikken (med de op til næsten ni kunder om dagen), deltage i oplæsninger, bogmesser, redaktionsmøder og anden litterær virksomhed. I løbet af romanens 11 kapitler følger vi Volontøren rundt i den københavnske litteraturundergrund – med en afstikker til pøbelvældet på BogForum og en biltur til bryllup i No i Vestjylland, hvor forlagets præsident bor. Ved et redaktionsmøde afholdt på cafeen Bankerået diskuterer Præsidenten, Volontøren, Das Beckwerk, den revolutionære Nikolaj Vang (aka kunsthistorikeren Mikkel Bolt) og barnekejseren (aka forfatteren Mikkel Thykier), i hvilken form deres avantgardistiske tidsskrift skal – eller som et

”Efter disse personlige hilsner vendte præsidenten blikket mod sine forfatterkolleger, en række charlataner, hundehoveder og blæksprittere, som ifølge præsidenten i fællesskab drev underskudsforetagendet Dansk Standardprosa A/S, et momsregistreret firma, der kunne tilbyde et endeløst, men også endeløst ringe varieret morads af hovedsætninger, kaskader af dialoger og gusten opbyggelighed, dvs. et lige-præcis-læseligt litterært blandingsprodukt.”

”Saksehånd”, s. 48.

form deres avantgardistiske tidsskrift skal – eller som et statement netop ikke skal – udkomme: "Måske skulle man, foreslog Das Beckwerk, simpelthen brænde tidsskriftet umiddelbart efter trykningen." (s. 123).

Dette møde er formentlig ikke udsprunget af virkeligheden, men ikke desto mindre en situation, der beskriver mange af de avantgardistiske tanker, miljøet og forlaget har lagt omgivelser til.

I en svungen og dyb syntaks fortælles der fra Volontørens synsvinkel om navngivne forfattere, litterater og kritikere samt en række unavngivne karakterer med eksakte forlæg i virkeligheden. Kromann kender det litterære miljø indefra og tegner et satirisk portræt af en verden, hvor det ofte handler mere om form og reception end indhold og tyngde. "Nogle synes, at færre læsere er lig mere integritet, men der er vel ingen, der bevidst går efter at nå ud til så få som muligt. Det vil sige.. Nogle gør faktisk." siger Kromann også selv i et interview. (David Jacobsen Turner: Litteraturpølser fra avantgardens kælder. Weekendavisen, 2011-03-18).

Satiren er ikke (kun) hånlig, da forfatteren selv er del af det beskrevne og dermed af satirens mål. "Saksehånd" er også en hyldest til den litterære undergrund, der stædigt bliver ved med at udgive urentable små hæfter og på den måde holder liv i litteraturens vækstlag og skaber en vigtig modvægt til de store forlag.

Genrer og tematikker

Gennem sit forfatterskab har Thomas Hvid Kromann vist forskelligartede udgaver af et

vedholdende og veritabelt sprogfyrværkeri. En tilsyneladende umådeholden kærlighed til svungen syntaks, selvopfundne ord og omvendinger af eksisterende ord og vendinger går igen i alle hans bøger uanset deres varierende udtryk og indhold.

Første del af forfatterskabet virker meget ungdommeligt med sit hektiske flow og fokus på druk, damer og lomme filosofi. Et vendepunkt er "Hr. Toksvig", hvor det næsten frenetiske udtryk afløses af en strammere form og mere fokuseret indhold, her koncentreret om den passivt beskuende Hr. Toksvig. I Metrodigtene tager han en fransk avantgardistisk tilblivelsesform op, og denne udgivelse adskiller sig markant fra resten af forfatterskabet. Som han selv nævner i metroessayet er denne metrodigtning en kærkommen kontrast til universitetsafhandlinger og romanskrivning, som principielt kan "finpudses i det uendelige". Med den satiriske "Saksehånd" afsøger Kromann et nyt område for sin skrivning: Han tager et kærligt livtag med den københavnske litterære undergrund, som han tydeligvis har et indgående kendskab til og part i. "Saksehånd" har elementer af nøgleroman, men underminerer selv dette træk ved at lade navngivne personer optræde under eget navn. Der hersker en tvivl om fiktion og fakta i bogen, da mange personer, steder og begivenheder matcher virkeligheden, mens der også oses af det pure opspind.

En rød tråd gennem forfatterskabet er en interesse for forholdet mellem sprog og verden. Bliver verden anderledes, hvis man taler om den på en anden måde? Hvad sker der med verden, når man laver om på ordene om den? Kromanns egen forskerkarriere og intellektuelle tilgang til sprog og litteratur skinner igennem, selvom ingen af værkerne prætenderer at være teori eller decideret forskning. Om den vedholdende udforskning af formen fortæller han: "I lang tid kunne jeg ikke se bogen for bare litteratur. På litteraturstudiet er man meget fokuseret på skriften, men man glemmer selve mediet. Da først jeg begyndte at tænke over, hvad en bog er for en ting, fik jeg også lyst til at eksperimentere med formen." (David Jacobsen Turner: Litteraturpølser fra avantgardens kælder. Weekendavisen, 2011-03-18). Thomas Hvid Kromanns bøger er skønlitterære udforskninger af højpanedet teori, syntaksens uanede muligheder – og ungdommeligt ordfræs.

Beslægtede forfatterskaber

Helt oplagt er det at drage en parallel til den danske forfatter Per Højholt, da både "Hr. Toksvig" og "Saksehånd" meget tydeligt refererer til ham. Som nævnt har "Hr. Toksvig" helt eksplicitte referencer i form af muldvarp og solsort, men også syntaksen, der udfordres til det yderste, den poetologiske tilgang til verden og selve formatet, der ligner Per Højholts DRAKETS serie start set på millimeteren, nikker en hilse til Højholt. I

Per Højholts PRAKSIS-serie stort set på millimeteren, nikket en tilsen til Højholt. I "Saksehånd" møder Volontøren og Handberg en person ved navn Mattesen, der deler navn med titelkarakteren i Per Højholts posthumt udgivne roman "Hans Henrik Mattesen" (2007).

"Saksehånd" bruger løs af en genkendelig virkelighed med henvisninger til virkelige mennesker og lægger sig op ad den bølge af selvbiografiske værker, der udkommer i disse år. Selv siger Thomas Hvid Kromann om "Saksehånd": *"I disse Beckwerk-og Knausgård-tider skal man selvfølgelig passe på med at bruge virkelige navne. Men hvis jeg havde givet dem alle sammen opdagede navne, ville jeg have i nogle detektivlege, og det er slet ikke mit ærinde. Saksehånd er en roman, der tager afsæt i nogle virkelige personer, men det er deres offentlige skikkelser, jeg skriver om. Det er ikke smuds om deres privatliv."* (David Jacobsen Turner: Litteraturpølser fra avantgardens kælder. Weekendavisen, 2011-03-18).

Kromann nævner bl.a. Roland Barthes, Niels Frank, Maurice Blanchot, Per Højholt og Italo Calvino som litterære forbilleder og uddyber om "Hr. Toksvig": *"hele bogen er jo også et dialogprojekt med Calvinos »Hr. Palomar«. Bogen er på en måde, og det er sådan lidt pinligt at indrømme, et spin-off-projekt af en læsning af Calvino, og så har jeg så skrevet og tænkt en smule over afpersonaliseringen som litterært fænomen. Omvendt er Hr. Toksvig forankret i, hvad der kunne fortolkes som en dansk virkelighed, og så sker der noget andet."* (Jakob Østergaard Nielsen og Jonathan Nielsen: Den kontemplative konkretist. Standart nr. 3, 2008.).

Metrodigtene udspringer eksplicit af OuLiPo-digteren Jacques Jouets metrodigte fra 2000 samt mere overordnet den OuLiPo'ske tradition for at udfordre litteraturens muligheder, begrænsninger og potentialer. Den danske forfatter Martin Larsen udgav i 2009 en samling metrodigte med titlen "Noter til det mere perfekte liv".

Den danske forfatter Mikkel Thykier (der optræder som Barnekejseren i "Saksehånd") udgav i 2003 bogværket "Struktur. 16 objekter – forarbejder til Peter Louis-Jensen", der består af 16 løsblade i en transparent plasticpose med genlukning – akkurat som Kromanns metrodigte. Også disse tekster optræder som løsblade uden bestemmelse af, i hvilken rækkefølge, de skal læses, og undsiger sig de litterære konventioner, der normalt omgiver en tekst.

Bibliografi

Bibliografi

Kromann, Thomas Hvid: Vexelstrøm. Borgen, 1998. Digte. [bibliotek.dk](#)

Kromann, Thomas Hvid: Tilstandsrapporter. Borgen, 2000. Noveller. [bibliotek.dk](#)

Kromann, Thomas Hvid: Operation Hvid. Borgen, 2002. Kortprosa. [bibliotek.dk](#)

Kromann, Thomas Hvid: Stævnemøder på Place Blanche. Borgen, 2003. Kortprosa. [bibliotek.dk](#)

Kromann, Thomas Hvid: Hr. Toksvig. Borgen, 2006. Roman. [bibliotek.dk](#)

Kromann, Thomas Hvid: Metrodigte – et (øjeblik)arkiv. Arena Kontra #4, 2010. Div. tekster. [bibliotek.dk](#)

Kromann, Thomas Hvid: Saksehånd. People's Press, 2011. Roman. [bibliotek.dk](#)

Om forfatteren

Om forfatteren

Forfatterens hjemmeside "Den hvid-kromannske rodekasse for alt skriftrelateret."

Forfatterens blog "Den hvid-kromannske rodekasse for alt skriftrelateret."

Enggard, Michael: Scrabblende spasmager. Jyllands-Posten, 2003-10-14.

Andersen Nexø, Tue: Doktor Toksvig, formoder jeg?. Information, 2007-07-25.

Kilder citeret i portrættet

Kilder

Nielsen, Jakob Østergaard og Nielsen, Jonathan: Den kontemplative konkretist. Standart nr. 3, 2008.

Turner, David Jacobsen: Litteraturpølser fra avantgardens kælder. Weekendavisen, 2011-03-18.

